

Rozjímanie na pondelok 32. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 32.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: jednota s
evanjeliom; záluba v deťoch;
odpúšťať bez zábran.

MNOHÍ KLASICKÍ MYSLITELIA
uznávajú, že robenie chýb je pre
ľudskú bytosť na tejto zemi
nevyhnutné. Aj svätý Pavol zapísal
svoju osobnú skúsenosť, keď
kresťanom v Ríme povedal:
„Nerobím dobro, ktoré chcem, ale
robím zlo, ktoré nechcem“ (Rim 7,
19). Potvrdil tak dávnu múdrosť

izraelského ľudu: „Spravodlivý sedemkrát padne a sedemkrát vstane“ (Pr 24,17). Popri skúsenosti s hriechom máme aj istotu Ježišovho odpustenia. Keď sa Peter pýta Majstra, koľkokrát má odpustiť, Pán odpovedá: „Nie sedemkrát, ale sedemdesiatkrát sedem“ (Mt 18, 22). Tento postoj milosrdenstva však môžeme dať do kontrastu so slovami, ktoré Ježiš vyslovuje pri inej príležitosti: „Nie je možné, aby neprišli pohoršenia, ale beda tomu, skrze koho prichádzajú!“ (Lk 17, 1).

V jazyku evanjelia je človekom, ktorý spôsobuje pohoršenie, ten, kto svojím hriechom odvracia druhých od dobra a navádza ich na zlo. Na to Pán upozorňuje pri viacerých príležitostiach, keď hovorí o niektorých farizejoch: „Nerobte ako oni, lebo hovoria, ale nekonajú“ (Mt 23, 3). Boli to ľudia povolání stelesňovať Mojžišov zákon, ale ich spôsob života bol v rozpore s tým, čo

hlásali. Takáto nedôslednosť „je jednou z najľahších diablových zbraní, ako oslabiť Boží ľud a odvrátiť Boží ľud od Pána. Hovoriť jednu vec a robiť druhú. Toto je nedôslednosť, ktorá pohoršuje, a my sa dnes musíme pýtať sami seba: aká je moja životná jednota, moja jednota s evanjeliom, moja jednota s Pánom?“[1].

Naopak, ak Ježiš verejne odsudzuje závažnosť hriechu pohoršenia, zároveň verejne chváli jednotu života: „Tu je pravý Izraelita, v ktorom niet klamstva“ (Jn 1, 47). Pokorné svedectvo tých, ktorí sa nechávajú milovať Bohom, je svetlom schopným vnieť do nášho sveta nový jas a uľahčuje ostatným objaviť jeho tvár.

„TOMU, KTO POHORŠUJE, by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora, ako by mal pohoršiť jedného z týchto maličkých“ (Lk 17, 2). Tento Ježišov tvrdý výrok poukazuje na to, akú škodu môžu spôsobiť tým, ktorí sú bezmocní pre svoj vek alebo slabosť. Pri mnohých príležitostiach v evanjeliu vidíme Pánovu záľubu v maličkých.

A aj dnes Boh ponúka deťom rovnakú lásku prostredníctvom ich rodičov a opatrovateľov. „Deti hneď po narodení začínajú dostávať ako dar spolu s pokrmom a starostlivosťou aj potvrdenie duchovných vlastností lásky. Skutky lásky prechádzajú cez dar osobných mien, spoločnej reči, zámery pohľadov, osvietenia úsmevov. Takto sa učia, že krása zväzku medzi ľuďmi poukazuje na našu dušu, hľadá našu slobodu, akceptuje rozmanitosť druhého, uznáva a rešpektuje ho ako

partnera (...). A to je láska, ktorá prináša iskru Božej lásky“[2].

Božiu lásku k najslabším možno prijať len s jednoduchosťou toho, kto vie, že je dieťaťom. Svätý Josemaría povedal, že „všetko zložité a komplikované, neustále analýzy a rozoberanie vlastnej osoby stavajú múr, často zabraňujúci počuť Pánov hlas“[3]: je to múr sebestačnosti. Na druhej strane jednoduchosť nám umožňuje prežívať lásku. Môžeme prosiť Boha o to duchovné detstvo, aby sme vedeli, že sa na nás pozerá ako na tie deti, ktoré Ježiš miloval; môžeme sa tiež modliť za najslabších ľudí, ktorí nemajú nikoho, kto by ich chránil v ich zraniteľnej situácii.

„KEĎ SA TVOJ BRAT prehreší,
pokarhaj ho! Ak sa obráti, odpusť
mu! A keď sa aj sedem ráz za deň

prehreší proti tebe a sedem ráz sa vráti k tebe a povie: *Lutujem, odpusť mu!*“ (Lk 17, 3-4). Ježiš ukazuje svoje srdce lásky, milosrdenstva a pre naše šťastie chce, aby sme aj my takto žili. Zo skúsenosti však vieme, že nie vždy je ľahké odpustiť. Možno preto po tom, čo Ježiš hovoril o potrebe odpúšťať a vyhýbať sa pohoršeniu, apoštoli povedali Pánovi: „Daj nám väčšiu vieru“ (Lk 17, 5). Niekedy je potrebná viera, dôvera v Boha, aby sme prijali, že si vždy musíme navzájom odpustiť.

Keď niekomu odpúšťame, nepopierame chybu, ktorú mohol urobiť. Istým spôsobom sa zúčastňujeme „na uzdravujúcej a premieňajúcej láske Boha, ktorý zmieruje“^[4]; to znamená, že napodobňujeme Pánov postoj a spolupracujeme s ním na spáse seba i toho človeka. Vedomie, že Ježiš vždy odpúšťa, nás povedie k tomu, aby sme žili bez zloby a nekládli si

prekážky pri udeľovaní odpustenia. „Boh nikoho tak neoblubuje a neodmieta ako človeka, ktorý si pamätá na ujmu, zatvrdnuté srdce, ducha, ktorý si uchováva hnev,“^[5] píše svätý Ján Zlatoústý.

Keď prijímame Božie odpustenie, vnímame dobrotu a krásu Božej lásky. Získavame nové poznanie, ktoré rozširuje pole nášho rozumu, oslobodzuje nás od domýšľavosti a pomáha nám vidieť svet Pánovými očami. Môžeme prosiť Máriu, vzor viery, aby nám dala tento spôsob nazerania na seba a na našich bratov a sestry.

^[1] František, *Homília*, 13-XI-2017.

^[2] František, *Katechéza*, 14-X-2015.

^[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 90.

[4] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 30-IV-2012.

[5] Svätý Ján Zlatoústý, *De prodicione Iudae*, 2.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-32-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (01.04.2026)